דפירש- שפירש מן המדם בכלי לו על גבי כסר : חלב מחלבי שפיס· חלב דמקה : סיקלא כמגעם · שמין בה דבות ומזוח : שמינו שוס בכל · דבמהרה מוחר ובהמה ממחה מסור : נמ שנו · דמיס מוכר עליו מלא בגב עוף דמין בדמו כוים : דם דיליס · הגבלע בגבאר הלב בסמר דם הגבלע בחבריס : דמפי ליס מעלמא · לוחו המעלמא בחלב הלב : מיגרף מריף · מוסך הדם מבית המיחה בגשימתו וכוגמו בלבו : מריף · בלע"ז אומי"ל : גלוין מיגרף יח) והוא דם הגפש ואם הגפש המרין בריס פירקין שקייבין עליו קרת · עכ"ה : דם סקוס· שמור (ומחר כך יוצא מדוס ומחיקן בשמיחה בלא קיוס ברמוק מקלא מקלא) כהדם מחמעמ שוחת ויוכד בסמוך : כל זמן שמקלא · סיים למעני : מפיפה המשחרת ולילה· מסכלה מסחיר הרלמון והמחיל להמרים סוא דם הגפש : לשון ופסרון : מחרים שלפי הקיוס ושל כ)(מחרון) מדנקא מעמא מפני שהוא שוחת והני מני שוחתין : נמ לעמוני דם המשחיר· מפני שהוא שמי כדם המלית : ודם חלנים ישפפ דם היולא מן החלנים כלומר לאחר מיתה קדוי מסקה פרא לדם קיוס שמיט לאחר מיתה דוסו דם הגפש ומיט קדוי מסקה ומיט מכסיר מת הזרעים : על הרלמון שדם המלית : ל"ש שיטה מקובצת

[ל"ל אמר עלה] חולין קפ· ספסים מה·

[לעיל כח: תוספתא פ"ב]

[פ' תוס' לעיל כח: ד"ה כי קתני]

מוצצו ובולעו ואינו הושש שאין בו איסור אלא כינסו : אלא · האי דנים דבריתא בשכינסו קא מיירי ולא קשיא כי קתני מתניתא מוחר אפילו לכתחלה דאית ביה בדם קשקשים דגיכר דשל דגים הוא ולא אתי לאיחלופי : והיון הוא · שיהא עוכר בלאו : ומה בהמה מטאה בחייה שהקלתה במגעה החסרתה בחלבה כראמרינן בפ"דקין קמא דבכורות גמל גמל ב' פעמים חד לאיסור עצמו וחד לאיסור חלבו: מחלבי שתים שהחסרת במגע · כשהן מטאין זבין ומטאי מתים אינו דין שהחסיר בחלבן ת"ל אך אם זה לא תאכלו את הגמל וכו' זה מטא הוא וחלבו אבל מחלבי שתים (שהיתה)[חלבן] מחסרה: ארציא את החלב · של מחלבי שתים שמחזר הוא"ל ואין שוה בכל שאין לוכרים חלב לא יוכל ולא ארציא דם מחלבי שתים ששוה בכל ובנקבות שוה לדם דם ויהא אסור ת"ל מטא הוא

לדם הוא מטא הגמל וחלבו דמו ואין חלב ודם מחלבי שתים מטא אלא מחזר : אמר רב ששת אמ' מצות פרוש אין בו · אלא כל זמן שהוא ל)ראוי לתינוק שעדיין חונק ולא פרוש לגמרי מוחר אמ' לגדול מוחר למוצצו עם הדד בעודו בדר אלא פרוש : לא קרעו · לאחר בשולו אין עובר עליו הואיל ואין בו כזית דם : כו קתני אין חייבין עליו אלא בלא תעשה בלבד דם דיליה · שמובלע בבשר הלב עצמו ופרוש שמוט : כי קאמר רב דחייב עליו כרת קאמר בדם דאתי ליה מעלמא · שמתקבץ בתוך חללו של לב שאינו מדם שלו : דם דיליה דקאמרת היינו דם אברים ואמאי תנא חו דם אברים ולמעוט"ך כו' : משריף · שואב הלב מדם הבהמה ואתו דם דיי בכרתו: ריחנן אמר כל זמן שמקלת הוא דיי בדם הנפש: ריש לקיש[אמר] מפיפה המשחרת ואילך · כלומר הכל קרי דם הנפש חוץ מפפה המשחרת בלבד דקסברי חמשה דברים יש בדם הקוה שהנשמה יוצא בו הראשון דיי מיפה אדומה ואינו מקלח אלא שותת והשני אדום ואינו יוצאת מיפה המשחרת ושוחתת והג' ואחר כך יוצא דם ומקלח · ואחר כך שחור ושותת ואחר כך דם אדום ושותת ר' יוחנן סבר לא דיי דם הנפש אלא הוא המקלח · וריש לקיש סבר הכל דיי דם הנפש חוץ מפיפה המשחרת בין בתחילה בין בסוף : מאי לאו אפי' ראשון ואחרון · דבר ושותת קרי דיי דם התמצית ואמ"ל דדיי אדום ותיובתא דריש לקיש דאמר הכל דיי דם הנפש חוץ מפיפה המשחרת ואמאי קא מפעם בריתה יצא דם התמצית שהוא שותת : בדם המשחיר קאמר אבל דם הראשון ואחרון דאמים אע"פ שהוא שותת דיי דם הנפש : ר' אלעזר בר' שמעון אמר מפיפה המשחרת ואילך · סבר לה כריש לקיש דהכל דיי דם הנפש חוץ מפיפה המשחרת ואילך : דם חללים ישחה · אותו דם שהוא מסוך לחלל לתיתה קרי משקה ומכשיר אותו דם אחרון ששותת(הקילוח) דהוי מסוך[לקילוח](חייב דלית ביה אלא דם קילוח)ופרש לדם קילוח שאינו מכשיר ל"ש דם הראשון ששותת: על ראשון כוס[ראשון] אם אכלו דברי הכל חייב· דלית ביה אלא דם קילוח דכיון דלכתחילה יש לו ליגוק אורך הרחיק הכוס מן הגוף וקבל מן הקילוח בלבד ולא נפלה בו מיפה שחורה הראשון ששותת על כוס אחרון מי מיחייב אי לא דאמרינן בכוס אחרון כשהיה

מתעסק הקילוח היה מקרב הכוס אצל הגוף עד שיקרבו בסמוך מסש ונפלה בו מפיפה אחרונה ששחרות ושותת ולא יהא חייב· א"ל הא פלוגתא כו' : ריש לקיש אמר חייב ב' חטאות · בב' הלעמות על כוס אחרון נמי ואע"ג דיש בו מפיפה אחרונה המשחרת כיון(תו) דרוביה הוי קילוח חייב : ר' יוחנן אמר אינו חייב · אלא המאת אחת על כוס ראשון אבל כוס שני כיון דיש בו מפיפה משחרת אינו חייב : דם הזלין שאינו מכפר דם התמצית שאין הנפש יוצא בו שכבר יצאתה · מניין שחייב ת"ל כל דם : ר' עקיבא מחייב את מפפ קודש קודש או שתי התיכות אותה של הזלין ואחת של קודש ואין יודע איזה אכל דייב להביא אשם תלוי אע"ג דאין מביא על הדעת שלו המאת אלא אשם : וחכמים פוטרין · מאשם תלוי דקסברי דאין מביא חטאת אלא על דבר שחייב בו דזיגו כרת לאפוקי מעילה דאין חייבין על דזונה אלא אי מיתה אי לאו (וחכמים פוטרין) אלא לכשיודע לו מביא קרן ותשמש ואשם ודאי : ור' עקיבא סבר לה כר' מרשון דאיבעי מיתי בתחלה מעילה ותשמשה חייבו קרן ותשמש ויביא עמה אשם בשתי סלעים ומתני ואאמר אם בודאי כו' · ותו לא צריך מידי · אבל (בהמה) [בוה]מודה ר' עקיבא לחכמים שאינו מביא את מעילתו עד שיודע לו כלומר שאם לא רצה להביא את מעילתו קרן ותשמש ולא אשם תלוי קודם שנודע לו ל)כרבנן דתמרי קודם מ"ם לכשיודע לו מביא מעילתו קרן ותשמש ויביא עמה[אשם]דבלא קרן ותשמש ויביא עמה(מרבנן)[אייריגן]: א"ל ר"ש לר' עקיבא דמחייב על מפפ מעילות אשם תלוי בלא תנאי : וקאמר ר' מרשון מה לזה מביא ב' אשמות · כלומר בתחלה אשם תלוי והדר כשיודע לו אשם ודאי אלא מביא מעילה ותשמשה ויביא אשם אחד בב' סלעים(אחד) ריתנה כו' · ומ"ם מצי מתנה לפי שמסתן שהוא אשם ודאי כגון מביא אם תלוי ושם אחד דצא · א"ל ר' עקיבא הואיל ואתה מיקל עליו להביא אשם אחד ולהתנות נראין דבריך דהיי קולא למעילה מעיפה כגון שלא סעל אלא בשנה פרוסה של קדש אי בב' פרוסות שביבא למעילה ואי' ויביא אם שמא לא יודע לו לעולם ונמצא נפפר באשם זה ותשמש ואשם אחד ויתנה הרי זו ותמרא גדולה שמביא סמון זה מפפ : לא יפה לו שיביא אשם תלוי ויחזור ויביא אשם ודאי וכשיודע לו כראמינא אי שמא לא יודע לו לעולם ונמצא נפפר באשם זה בלבד אבל יביא עכשיו מפפ מעילה במאת מנה כראמרינן שמודה ר' עקיבא לחכמים מעילה מעוטה ויביא מעילה ותשמש ואשם אחד ויתנה : יאם

ל) נגלה דל"ל כל זמן שהוא בחוץ סדר רלוי לחיוק כל זמן שיוקן ולא פירש מניוק עד ד' וכ' פירש ולא פירש מן סדר לא לגדול מוחר · ג) נגלה דל"ל קודם שנודע לו לוחו מביא כרגון וכו' ·

הגהות הב"ח (א) גמ' ל"ל זיל אמר רב בשפה בכוכמה : (ב) שם במשנה שיחודע לו ויביא : (ג) שם וזה אמרי : (ד) שם אמר לו' עקיבא :

דם חלנים פרש לדם קיוס כו' · פירש רש"י דם חלנים שבבר מתה מקודם לכן מבשרם פרש לדם קיוס דעמה מתחלה וכש"ל לא פירש כן פרק הבוחם כב) (חולין לו·) ופירש פרש לדם קיוס לומר שבר מה שמעמה בו חלב מבשיר פרש לדם קיוס שהוא לאחר שמעמה חלב וקבה שבריי בשמעמן מבמע לדם קיוס הוא דם שבבמה יוצאה בו ומשמע לפי הסוגיא דמעמה דבני אדם ובהמה אין כן]דיק שה דבני אדם בם שלאחר יציאת בשמה מבשיר אבל לא אותו שיוצא בשעת יציאת בשמה ובני בהמה דם שלאחר יציאת בשמה אינו מבשיר כדאמרינן בסחיטין (דף מה:) הגם לדם המלית דאפילו בחוץ לא מבשיר ולא דם מיתה ולא דם מנפתה רק דם שחיטה כד) דמלינו מתשבכו כמיס :

קבל

דמו בשני סוסות · בסוס ראשון יש דם קיוס ובסוס שני כב) זה אחר קיוס חייב שני חטאות אם אכל בשתי העלמות :

אם

[א] א"ר זירא אמר רב ל"ש שיטה מקובצת ג) רב ששת בדלא ד) יכולתא הלב מחלבי שתים ואוכלו עובר ה) שתים ו) אברים הרי אלו ז) שהחסרת במגעו אינו אות ה' נחתם : ד) שתחסיר בחלבו ת"ל ווה' ס"א אך את זה לא תאכלו זה כו' יעל תיבות ווה לכם המטא נרשם על כל תיבה קו פלמעלה לחורות כי לפ"ד הוא מעות ותעיקר כתוסחא של ס"א : ס) חלב ודם מחלבי : ו) ולא אוציא הדם · תימה דמתיכא קאתי איסורא לדם מחלבי שתים דמדרינא לא אתיא דאיכא לסיפרך מה לדם בחמה שכן יש בו כרת תאסר בדם מחלבי שתים דאין בו כרת אלא לאו ובת"כ נרסינן אוציא הכשר ולא אוציא הלב · תוס' : ז) וה' ס"א מסא הוא זה כו' · על תיבות ווה לכם המטא נרשם על כל תיבה קו פלמעלה לחורות כי לפ"ד הוא נמחק והעיקר כנוסחא של ס"א : ח) ואין חלב הדם מחלבי כו' · פחיר אחר ר"ש ועל תיבת ליה נרשם קו למעלה לחורות כי לפ"ד הוא מעות ונמחק : ט) דם האברים חרי : י) שהנשמה יוצאה בו (תיבת תליה נמחק) רבי יוחנן אמר כל זמן שהוא מקלח · כך הוא המצב בתחלה שותת בהשחרה ואח"כ שותת אדום ואח"כ מקלח לסרחוץ ואח"כ שותת (ב ה א ר ה) [בהאדמה] ואחר כל זה בא דם התמצית ואמר ר"י דוקא כל זמן שהוא מקלח הוי דם הנפש שהוא בכרת אבל לא שותת לפני הקילוח וכן לאחר הקילוח שאין הנשמה יוצאה אלא בדם הקילוח לבד ורשב"ל אומר מפיפה משחרת ואילך דזהו משחרת ראשונה ואילך שהוא שחור אבל שתית דהאדמה דלפני קילוח ושלאחר נמי הוי דם הנפש וחייבין עליהם כרת ופליג אר"י אראשון ואחרון דשותת וכן מוכח סתיא דשמעתין דפריך ארשב"ל מאי לאו ראשון ואחרון דשותת אלמא בהני פליגי : כי קאמר יל) דם הנפש כל תיבת ראשון נמחק : יב) דברי רבי אליעזר בר' שמעון אומר : יג) פרש לדם קילוחי דבענן דם חללים כו' עד משקה ווהו בארם אבל בבהמה דוקא דם הנפש מכשיר וקרוי משקה אבל לא דם בהמה מתה ולא דם מנפתה וכן שמעש בפ' השוחט ודם שוחטה דבהמה מכשיר דכתיב על הארץ תשפכנו כמים ודוקא דם הנפש אבל לא דם התמצית כדאיתא בפ"ק דשבתות הגה לדם התמצית דאפילו בחולין נמי לא מכשיר כך